

Arrest

nr. 90 006 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 8 juni 1991 in Atsjchoi-Martan (Tsjetsjenië). De laatste jaren woonde u in Grozny (Tsjetsjenië).

Op 2 oktober 1999 overleed uw vader. Pas drie jaar later vonden jullie hem dood terug. Na de dood van uw vader werd uw broer A. K. (...) (OV X) regelmatig meegenomen en gemarteld. In 2008 kwam uw broer, A. K. (...) (OV X) naar België, waar hij een asielaanvraag indiende. Drie jaar na zijn vertrek werd u voor het eerst opgepakt. U werd meegenomen naar een huis. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw broer. U werd dezelfde dag vrijgelaten en ging naar huis. In totaal werd u vier à vijf

keer opgepakt. Drie à vier maanden voor uw vertrek werd u voor het laatst opgepakt. U werd enkel over uw broer ondervraagd. U werd geslagen. Er werd u verteld dat u na een volgende arrestatie niemand meer zou terugzien. U werd vrijgelaten aan de centrale weg naar de stad en ging naar huis.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 24 oktober 2011. Vanuit Grozny reed u met de taxi naar Kiev. In Kiev stapte u over in een andere taxi, die u in België afzette. Op 7 november 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw Russisch binnenlands paspoort, twee convocaties, de kopieën van twee overlijdensattesten van uw vader, een kopie van het Sovjet binnenlands paspoort van uw vader en een brief van uw moeder.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met onbekenden. Deze problemen ontstonden enkele jaren nadat uw broer A. (...) naar België vluchtte.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven wie u precies vreesde in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U stelde dat bepaalde mensen u niet met rust lieten. U wist echter niet wie deze mensen waren, en of het Russen of Tsjetsjenen waren. U wist evenmin of deze mensen deel uitmaken van de autoriteiten (CGVS, p. 9). U wist niet door wie u voor het eerst en voor het laatst werd opgepakt. U wist niet of de mensen die u oppakten tot een bepaalde instantie hoorden (CGVS, p. 9, 10 en 13). U stelde dat u de eerste keer ongeblinddoekt werd meegenomen naar een huis. U wist niet hoelang u onderweg was (CGVS, p. 10). U wist niet waarom u de eerste en de laatste keer werd vrijgelaten (CGVS, p. 11 en 13). U wist niet op welk moment van de dag u de laatste keer precies werd opgepakt, hoewel dit incident slechts drie à vier maanden voor uw vlucht naar België plaatsvond (CGVS, p. 11-12). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

Ten tweede bleken verschillende verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat uw problemen twee à drie jaar na de vlucht van uw broer begonnen. Even later preciseerde u dit door te zeggen dat uw problemen drie jaar na het vertrek van uw broer begonnen (CGVS, p. 9). Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u ongeveer een jaar na het vertrek van uw broer naar België voor het eerst werd meegenomen. Eén, twee of drie maanden na uw eerste arrestatie werd u opnieuw opgepakt (DVZ vragenlijst, 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden vroeg u of u een jaar later had gezegd. U stelde dat u niet alles kan bijhouden en dat het normaal is dat u iets vergeet (CGVS, p. 11). Aangezien het hier gaat over het moment waarop uw problemen begonnen en u hierover bij de verschillende asielinstanties dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, heft deze verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op.

Tevens stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in totaal vier à vijf keer werd opgepakt (CGVS, p. 9 en 13). Tijdens het interview bij de DVZ had u nochtans beweerd dat u twee à drie keer werd opgepakt (DVZ vragenlijst, 3.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u het zich niet meer goed herinnerde, dat u het toen zeer moeilijk had en dat u kon vermoord worden (CGVS, p. 13). Deze verklaringen heffen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Ten derde bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de verklaringen die uw broer aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. U stelde dat jullie huis in Novosjaroj na de oorlog in 2000 niet meer werd omsingeld (CGVS, p. 14). Uw broer verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag echter dat jullie huis in 2006 of 2007 werd omsingeld. Uw broer stelde dat iedereen thuis was tijdens deze omsingeling. Tevens zei uw broer dat hij toen werd meegenomen. Uw broer verklaarde dat u, A. (...), werd vastgenomen maar daarna werd vrijgelaten (CGVS A. (...), 9/9/2008, p. 7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u toen nog klein was. Geconfronteerd met het feit dat u 16 jaar oud was in 2007, stelde u dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS, p. 15). Het is bijzonder vreemd dat u zich niets meer zou herinneren van dit incident, dat een van de belangrijkste gebeurtenissen in het asielrelaas van uw broer bij zijn eerste asielaanvraag was, waarbij uw woning werd omsingeld en u zelf tijdelijk werd vastgenomen. Deze tegenstrijdige verklaringen tussen uzelf en uw broer tasten uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Ten vierde is het opvallend dat u kort voor uw vertrek naar België niettemin een nieuw Russisch binnenlands paspoort van de autoriteiten heeft verkregen. Op 7 november 2011 diende u uw asielaanvraag in België in. Volgens de gegevens in het Russisch binnenlands paspoort dat u voorlegde aan de Belgische asielinstanties (met het nummer 96 11 300398) verkreeg u dit document op 10 tus 2011. U stelde dat u geen problemen kende om dit document te verkrijgen (CGVS, p. 4). Uit pagina 19 van dit document blijkt bovendien dat u ook op 24 juni 2011, anderhalve maand voor u het Russisch binnenlands paspoort afhaalde dat u voorlegde aan de Belgische asielinstanties, een ander nieuw Russisch binnenlands paspoort (met het nummer 96 11 288334) afhaalde. Dit Russisch binnenlands paspoort dat u afhaalde in juni 2011, legde u niet voor aan de Belgische asielinstanties. Het feit dat u zo kort voor uw vlucht nog twee nieuwe Russisch binnenlandse paspoorten bij de autoriteiten afhaalde, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

In dit verband legde u de Belgische asielinstanties twee convocaties, dd 27/9/2011 en dd 7/10/2011, voor. Op deze convocaties op uw naam staat uw adres vermeld als zijnde : Rabotsjayastraat 52 in Samasjki. U verklaarde echter dat uw propiska elders was, namelijk in de Zaveta Ilitsjstraat in Grozny, waar u sinds drie jaar woonde. U stelde dat u de convocaties kreeg toen u in de Zaveta Ilitsjstraat in Grozny woonde en dat u deze documenten daar in de brievenbus aantrof (CGVS, p. 5-6). Enkel tot uw zeven jaar had u in de Rabotsjayastraat in Samasjki gewoond, evenwel op nummer 54 (CGVS, p. 2-3). Het is echter weinig aannemelijk dat u convocaties zou krijgen waarop als adres een adres staat geschreven waar u al bijna vijftien jaar niet meer woont, en waar u volgens uw verklaringen ook niet geregistreerd bent. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u misschien in de war was en dat u zich niet alles herinnert (CGVS, p. 6).

Over de afleveringswijze van deze convocaties verklaarde u aanvankelijk dat u ze per post kreeg (CGVS, p. 4). Even later zei u dat uw burens die naar het postkantoor gingen, er vernamen dat ze die convocatie(s) naar u moesten brengen (CGVS, p. 5). Toen u hierop om verduidelijking werd gevraagd, herhaalde u dat de twee convocaties die u de Belgische asielinstanties voorlegde u per post werden bezorgd (CGVS, p. 6). Op beide convocaties staat nochtans duidelijk onderstreept dat ze u niet per post maar wel per koerier werden overhandigd, respectievelijk via ene S. M. S. (...) (voor de convocatie dd 27/09/2011) en via S. S. I. (...) (voor de convocatie dd 07/10/2011).

U wist voorts niet waar u zich volgens deze convocaties moest melden. U stelde dat het adres op de convocatie vermeld stond. U wist niet zeker bij welke instantie u zich moest melden; u dacht dat u zich waarschijnlijk bij de binnenlandse zaken moest melden. U wist niet bij welke persoon u zich moest melden, terwijl al deze informatie letterlijk op beide convocaties vermeld wordt. U wist niet of u zich volgens beide convocaties bij dezelfde persoon moest melden, terwijl dit volgens de tekst van beide convocaties duidelijk wel het geval is. U wist niet wat de functie was van de persoon bij wie u zich moest melden, terwijl dit duidelijk vermeld staat in de beide door u voorgelegde convocaties (CGVS, p. 5). Aangezien u met het voorleggen van deze convocaties wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrieven niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. Uit deze en de twee voorgaande alinea's moge duidelijk zijn dat geen waarde kan worden gehecht aan deze convocaties.

U stelde dat u buiten deze twee convocaties nog twee à drie andere convocaties verkreeg. U stelde dat er ook na uw vlucht naar België nog convocaties toekwamen. U verklaarde dat deze convocaties thuis achterbleven (CGVS, p. 6). U ging ermee akkoord om deze nieuwe convocaties of andere bewijzen binnen de week aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Ten vijfde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u per taxi naar Kiev werd gebracht. In Kiev stapte u over in een andere taxi die u naar België bracht. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, landen of grenzen u onderweg naar België, buiten Kiev, gepasseerd bent (CGVS, p. 8). Dergelijke onwetendheid over

uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Bovendien bleken de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw reisroute tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens het interview bij de DVZ had u beweerd dat u op 2 november 2011 in Grozny vertrok, op 4 november 2011 in Kiev overstapte en op 7 november 2011 in België aankwam (DVZ verklaring, 35). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter tot drie maal toe dat u op 24 november 2011 in Grozny vertrok. Tegelijk stelde u dat u op 7 november 2011 in België aankwam. Later verklaarde u dat u op 7 december 2011 in België aankwam (CGVS, p. 8 en 17). Geconfronteerd met het feit dat u op 7 november 2011 een asielaanvraag in België indiende, stelde u dat u op 24 oktober 2011 bij u thuis vertrok (CGVS, p. 17). U verklaarde tevens dat u misschien zeven dagen onderweg was van Tsjetsjenië naar België (CGVS, p. 8). In uw beide versies over uw reisweg (van 24 oktober tot 7 november, dan wel van 24 november tot 7 december) duurde uw reis echter veertien dagen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u lang reed maar dat u het zich niet precies herinnerde (CGVS, p. 17). Hierdoor zijn deze tegenstrijdigheden niet opgehelderd. Deze tegenstrijdigheden aangaande onder andere het tijdstip waarop u uw land van herkomst ontvluchtte, tasten uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een grenspost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs, uw Russisch binnenlands paspoort, het overlijdensattest van uw vader, een kopie van het Sovjet binnenlands paspoort van uw vader en een brief van uw moeder) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs (en de hiermee verbonden documenten) en uw Russisch binnenlands paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De ongedateerde brief van uw moeder, waar u naar verwees tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 3, 7, 14 en 16), die gericht is aan uw broer en die uw broer indiende in het kader van zijn tweede asielaanvraag, bevat enkel subjectieve verklaringen van uw moeder. De kopie van het Sovjet binnenlands paspoort van uw vader en de kopieën van twee overlijdensattesten van uw vader staven de identiteit en het overlijden van uw vader. Deze documenten bewijzen echter niets over de problemen die u zou gekend hebben in uw land van herkomst en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 3, 4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de tweede asielaanvraag van uw broer, A. K. (...) (OV 6.201.677), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de "schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat artikel 48/2 bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij op uiterst summiere wijze het door haar reeds voorgehouden asielrelaas in het verzoekschrift herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Betreffende het argument van verzoekende partij dat zij deel uitmaakt van een risicogroep, met name de zoon van een als “*boeviks*” beschouwde overleden vader, een broer die ontvoerd werd en zelf een jonge man zijnde, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar risicoprofielen niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, wat gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas niet aan de orde is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de uitgebreide motivering van verwerende partij aangaande de flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Op basis van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het beweerde asielrelaas kan verzoekende partij terecht de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op “*het verslag van Amnesty International 2010*” en “*het verslag van de OSAR van 12 september 2011*”, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië niet aantoont dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is

afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict, steunend op de verminderde frequentie en het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, wordt door de loutere verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld en de verschillende mensenrechtenschendingen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT